

ת"פ 60905/11/16 - מדינת ישראל נגד אליאב מידטשי, שמעון מידטשי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 60905-11-16 מדינת ישראל נ' מידטשי(עצור בפיקוח) ואח'
בפני כבוד השופט אלי אברבנאל

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אליאב מידטשי (עצור בפיקוח)
2. שמעון מידטשי

הנאשמים

הכרעת דין

האישום

1. הנאשמים - אב ובנו - הואשמו ביום 27.11.2016 בכך שביצעו עבירות אלימות במתלון א.ס. המתגורר עם משפחתו בשכנות אליהם, זאת על רקע סכסוך שהתגלע ביום 26.8.2016 בין נאשם 1 לבין המתלון.

2. **באישום הראשון** המיוחס לנאשם 1 בלבד, נטען כי מספר ימים לאחר 26.8.2016, בתחנת הדלק "מנטה" שבגבעת זאב (להלן: תחנת הדלק) תקף נאשם 1 את המתלון באמצעות אלה. בשל כך מיוחסת לנאשם 1 עבירה של תקיפה - לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק).

3. **באישום השני** המיוחס לשני הנאשמים, נטען כי ביום 8.11.2016 בסמוך לשעה 20:00 הגיעו הנאשמים למגרש הכדורגל הסמוך לחטיבת הביניים שברחוב התאנה בגבעת זאב (להלן: מגרש הכדורגל). הנאשמים תקפו את המתלון במכות אגרופ בפניו, ולאחר שנפל בעטו בו "בכיוון פניו". כתוצאה מכך נגרמו למתלון שבר באפו, המטומה סמוך לעינו ושפשופים במצחו. בטרם עזבו את המקום איימו הנאשמים על המתלון כי בכוונתם לפגוע בכלבו. בשל מעשים אלה מיוחסות לנאשמים עבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 335(א)(2) לחוק, ועבירה של איומים - לפי סעיף 192 לחוק.

התשובה לאישום

4. בעניין האישום הראשון - נאשם 1 כפר בכל המיוחס לו וטען כי לא היה בינו לבין המתלון מפגש כמתואר

עמוד 1

באישום זה, וכי ממילא הוא לא תקף את המתלון באמצעות אלה או בדרך אחרת.

בעניין האישום השני - הנאשמים הודו כי הגיעו למגרש הכדורגל במועד שבכתב האישום, בו נכחו לטענתם המתלון ומספר אנשים ששמו לפני כן אלוהול. הם הודו כי קראו למתלון כדי לשוחח עמו. לטענתם "בשלב זה החלו המתלון וחבריו לתקוף את נאשם 1, תוך שהמתלון מחזיק בקבוק ביד. כאשר נאשם 2 שמספר אנשים עטים על בנו, הוא תפס את המתלון ואת בנו, וגם העיף אדם נוסף שתפס את בנו. בשלב זה הוא ראה את המתלון מגיע עם הבקבוק על מנת לתקוף אותו, הוא תפס אותו ביד, העיף לו את הבקבוק מהיד, קילל ולקח את בנו ועזב את המקום, הנאשמים לא השתמשו באגרופיהם כדי להכות במתלון ולא בעטו בו כשהוא על הקרקע, לא בעטו בפניו או במקום אחר. בסעיף הרביעי הנאשמים כופרים בכך שתקפו במכוון את המתלון ו/או גרמו לחבלות ישירות, החבלות, ככל שנגרמו למתלון, נגרמו תוך כדי ניסיון של המתלון לתקוף מי מן הנאשמים, היה מצד הנאשמים רק ניסיון להגן על עצמם. אין חולק לגבי הממצאים של החבלות, יש חולק אם נגרמו באירוע". בנוסף לכך הכחישו הנאשמים כי איימו לפגוע בכלבו של המתלון.

עיקר הראיות

5. מטעם המאשימה העידו המתלון והוריו; חוקר שגבה את הודעתו של המתלון בעת שהיה מאושפז בבית החולים; וכן חמישה חבריו ששהו בחברתו בעת האירוע שבאישום השני - כולם חיילים בשירות סדיר, המתגוררים בגבעת זאב ומכירים את המתלון מתקופת לימודיהם בבית הספר. כן הוצגו תעודות רפואיות אודות הטיפול במתלון; הודעות הנאשמים; וראיות נוספות שיפורטו להלן.

יוער כי אף שהאירועים המתוארים בכתב האישום חולקו לשני אישומים יש לדון בהם כמכלול אחד, ומכאן שממצאים שייקבעו בנוגע לאישום הראשון עשויים להיות בעלי משקל גם בנוגע לאישום השני ולהפך.

עדי התביעה

6. **המתלון א' ס' - יליד 1998** חייל בשירות סדיר, מתגורר עם משפחתו בשכנות למשפחת הנאשמים. בהודעה שמסר למשטרה בבית החולים הדסה עין כרם ביום 15.11.2016 - כשבוע לאחר האירוע שבאישום השני, אשר הוקלטה (ת/4), מסר המתלון כי עד לאחרונה משפחתו ומשפחת הנאשמים היו בקשרי ידידות אמיצים. לטענתו בטרם האירועים המתוארים בכתב האישום לא התגלע כל סכסוך בינו לבין מי מהנאשמים.

המתלון מסר בהודעתו האמורה כי כחודשיים לפני מועד מסירת ההודעה, הוא פגש באקראי את נאשם 1 בתחנת הדלק. לדבריו נאשם 1 הכה אותו בראשו באמצעות אלת בייסבול, שלהבנתו הייתה עשויה מברזל, ובעקבות זאת הוא פונה לבית החולים לטיפול. לדבריו בגין אירוע זה הוא בחר שלא להגיש תלונה במשטרה, זאת מאחר שבעבר התייחס אל הנאשמים כאל בני משפחה.

המתלון מסר כי ביום האירוע נשוא האישום השני (להלן גם: האירוע), עת ישב עם חבריו במגרש הכדורגל, הופיעו במקום הנאשמים במפתיע והשמיעו לעברו קללות, "רצו לקחת אותי רגע לצד כזה, אחרי צעד בום...". "פשוט התחיל טבח בי". לדבריו הנאשמים הכו בו באמצעות מקלות ובאמצעות בקבוק שמצאו במקום, ומשנפל בעטו בפניו - "אני על הרצפה ומתערבב לי כל העולם". לדבריו הנאשמים הפליאו בו את מכותיהם: "בעיטות, בוקסים, נגחות, מקלות, בקבוקים...". לטענתו נאשם 2 היה הראשון שהכה אותו. חבריו שנכחו במקום חששו לסייע לו. לדבריו הנאשמים עזבו את המקום כשהם מאיימים לפגוע בכלבו במילים: "אנחנו הולכים עכשיו לכלב", "סיימנו איתך עכשיו נרצח לך את דיזל". לטענתו כתוצאה ממכותיהם של הנאשמים הוא נפגע בגופו ובפניו ומתקשה בהליכה.

בעדותו בבית המשפט מסר המתלון גרסה שונה. לטענתו בשל פגיעה בראשו שארעה בילדותו זכרונו לקוי, ובשל כך אין הוא זוכר את שארע ביום האירוע. לטענתו הוא זוכר רק כי ביום האירוע הוא הותקף בידי שניים במגרש הכדורגל. הוא דחה נחרצות את הטענה כי התוקפים הם הנאשמים. לדבריו "הבנתי שהגעתי לבית חולים אחרי זה... אני הבנתי שתקפו אותי... אנשים... אני מסתכל עליהם, לא הם שתקפו אותי". לטענתו בעודו מאושפז בבית החולים וכשהוא מטושטש, רשם החוקר את הודעתו, ובה סילף את דבריו. המתלון הוסיף כי אינו זוכר שאמר לחוקר כי הנאשמים הם שתקפו אותו; הוא לא ראה אותם באירוע; וכאמור אינו זוכר דבר מהאירוע. משהציעה לו ב"כ המאשימה להאזין לתקליטור המתעד את חקירתו בבית החולים הודיע המתלון כי אינו מעוניין בכך, וכשהובהר לו כי לדבריו שבעדותו אין ביטוי בתקליטור הודעתו האמורה טען כי החוקר הפעיל את ההקלטה בעיצומה של החקירה ולא בראשיתה.

בהמשך עדותו מסר המתלון כי הוא וחבריו היו שתויים בעת האירוע, וכי לאחר שהותקף איבד את ההכרה והגיע לבית החולים כשאפו שבור וראיתו מטושטשת. משהוצגה לו טענת נאשם 1 ולפיה, כשעה לפני האירוע המתלון וחבריו פגשו את נאשם 1 בתחנת הדלק ובמפגש זה העליבו אותו, דחה זאת המתלון. המתלון הוסיף כי הוא שמע מחבריו כי הפוגעים בו היו ערבים. משנשאל אם השתתף בשיחה שבה אמו שוחחה עם חבריו, השיב המתלון בשלילה, וכשב"כ המאשימה השמיעה לו קטע משיחה מוקלטת המתיימרת לתעד את המפגש האמור טען המתלון כי הוא אינו מזהה בה את קולו.

לשאלותיו של ב"כ הנאשמים השיב המתלון, כי בראיון בפרקליטות הוא מסר כי באירוע הותקף ככל הנראה בידי ערבים; כי מעולם לא הותקף על ידי נאשם 1 באמצעות אלה בתחנת הדלק; וכי בעצם ניהול המשפט נגרם עוול לנאשמים ולו.

7. מתעודות רפואיות שהוגשו בהסכמה בעניינו של המתלון עולה כלהלן:

ביום 26.8.2016 בשעה 17:40 התקבל המתלון בחדר המיון של בית החולים הדסה עין-כרם. בתעודה רפואית נאמר: "פנה למיון לאחר שהותקף ע"י מספר אנשים בעזרת מוט ברזל. נחבל בעורף וזרוע שמאל בעיקר", ובהמשך נאמר: "נפל מסוס".

ביום 8.11.2016 בשעה 22:34 התקבל המתלון לאשפוז במיון פה ולסת בבית החולים הדסה עין כרם כשסיבת

ההפניה: "פנה לקבלת טיפול לאחר שהותקף על ידי שני מכרים, נחבל בפניו ללא סיפור של אובדן הכרה או הקאות. בעקבות כך אובחן שבר אף וחתכי שפשוף בפנים". בבדיקה צוין בין היתר: "גשר אף בצקתי... חתכי שפשוף במצח ובאף. המטומה באזור טמפורלי משמאל ובמצח... סיטי שבר באף..." (ת/22).

ממסמך שכותרתו "מיון אורטופדיה" במחלקה לרפואה דחופה של הדסה עין כרם, עולה כי ביום 10.11.2016 בשעה 21:08 נכנס המתלונן לאשפוז "לאחר תאונת דרכים לפני כמה ימים מאז כואב הראש והקרנה לרגל ימין...". בין היתר נאמר במסמך "משוחרר מבחינה אורטופדית...".

במסמך שכותרתו "ביקור במרפאת אף אוזן גרון בבית החולים הדסה עין כרם" מיום 14.11.2016, צוין כי סיבת הפניה: "הגיע למרפאת א.א.ג. בשל תיקון שבר אף... לפני 6 ימים פנה לקבלת מיון לאחר שהותקף ע"י שני מכרים, נחבל בפניו ללא סיפור של אובדן הכרה או הקאות. בעקבות כך אובחן עם שבר אף וחתכי שפשוף בפנים...". בפרק "מהלך" נאמר בין היתר: "היום ב 14.11.2016 הגיע למרפאת א.א.ג. לצורך תיקון שבר אף בהרדמה מקומית. יש ירידה בשמיעה באוזן ימין וטנטון. מדי פעם סחרחורת. הוא מרגיש חלש, לא אוכל ושותה כרגיל וסובל מכאבים. גם כן מתלונן על טשטוש בעין ימין... בבדיקה: אף - שבר בגשר אף מימין עם סטייה, ללא קריש דם או סימנים של המטומה. עיניים - יש נפיחות והמטומה בעפעף עליון מימין. תנועות תקינות... בהרדמה מקומית בוצע תיקון שבר אף..." (ת/23)

בגיליון מרפאה מיום 14.11.2016 בתום פרוצדורה של תיקון שבר באפו של המתלונן צוין כי המתלונן "מועבר למיון לבדיקה והשגחה... מועבר עם ליווי".

במסמך שכותרתו "סיכום מחלה אף אוזן גרון... הדסה עין כרם... טיוטה לא סופית, מעודכן לתאריך 17.11.2016" צוין תאריך כניסה לאשפוז 14.11.2016 ותאריך יציאה מאשפוז 17.11.2016. "סיבת ההפניה: חולשה כללית לאחר אירוע טראומתי הכולל חבלת ראש ושבר באף... לפני כשבוע נתקף ע"י אנשים מוכרים למשפחה וקיבל מכות בראש, נבדק כמה פעמים במיון מאז בגלל תלונות של כאבי ראש וסחרחורות ואיבוד הכרה. נחבל בפניו ואובחן עם שבר אף וחתכי שפשוף בפנים". בפרק הבדיקה - חזרה על ממצאים שבתעודות שלעיל. בפרק סטטוס פסיכיאטרי נאמר: "לדברי אמא, הבחור סובל מחרדות וסיכונים מזה 3 ימים, רואה פלשבקים על קטטה ומכות בראש. הפסיק לאכול ולשתות. הפרעה בשינה. אבל מתאר שזה מכאבים בראש. מצב רוח תוקפני, אומרים שהוא צועק ומדבר לא לעניין... אמא מדווחת על סיפור מזה 3 חודשים, אומרת שנתקף 3 פעמים והחמרה מאז תקיפה אחרונה. בבדיקתו, ללא רושם של בעיה פסיכיאטרית חריפה. יכול להיות שהחל מפתח ptsd. הוצע אשפוז במחלק פסיכיאטרית אך סירב...".

8. יניב שמחיוף - חוקר משטרה, העיד כי הגיע לראשונה לבית החולים ביום 14.11.2016, ומאחר שהמתלונן הודיע כי הוא עייף ומטושטש הוא נמנע מלגבות באותו יום את הודעתו. לדבריו הוא שב לבית החולים למחרת, ביום 15.11.2016, ואז גבה את עדותו של העד, כשהוא מקליט את הדברים מראשיתם (ת/4). לדבריו בעת גביית ההודעה המתלונן ענה לשאלות באופן ענייני והיה מודע לכך שדבריו מוקלטים.

תצלומים ת/15 מתעדים את המתלונן שוכב בבית החולים כשאפו חבוש ועל פניו נראות המטומות.

9. ר' ס' - אמו של המתלונן העידה כי בנה הוא "ילד רגיל", אשר סיים 12 שנות לימוד ועתה משרת בצה"ל. בגיל חמש הוא נפגע בראשו בתאונה קשה. לדבריה היא ומשפחתה קיימו יחסי חברות קרובים מאוד עם בני משפחת הנאשמים המתגוררים בשכנות אליהם, וכי לצערה הרב האירועים שבכתב האישום גרמו לניתוק הקשר ביניהם. ר', שמסרה את עדותה בהתרגשות רבה, העידה כי באירוע ראשון שאינו נזכר בכתב האישום, הגיע המתלונן לביתם כשהוא נסער "הוא היה כולו חבול, כולו צועק ותופס את הראש ואומר אני לא מאמין". לדבריה המתלונן אמר לה כי נאשם 1 תקף אותו בשל חוב על "איזושהי סיגריה של חשיש". היא הגישה ללא התנגדות צילומי מסך של הטלפון הסלולרי שלה שקיבלה לטענתה באותו יום, האחד מנאשם 1 והשני מאמו (ת/1), כלהלן:

מסרון מיום 26.8.2016 שעה 18:01 מנאשם 1: "ר' מה קורה אני מנסה לתפוס אותך את לא עונה מצטער מקווה שהכל בסדר תחזרי אלי רוצה לדבר איתך".

מסרון מיום 26.8.2016 שעה 18:25 מאמו של נאשם 1: "ר' חברה שלי אז קודם כל אני ממש מצטערת ואני נכנסת לדמות שלך ומבינה אותך על כל צעד קללה והשמצה... אני דואגת לשלום א' ומאחלת לו מעמקי נשמתי שירגיש טוב ושהכל יעבור בעזרת השם בשלום אני מתביישת ולא יודעת מה להגיש לך... ר' אהובה אני שוב מצטערת וגם עם לא תקבלי את ההתנצלות זה בסדר... סליחה...". (כך במקור).

העדה מסרה כי למחרת התרחש אירוע שני - הנזכר באישום הראשון בכתב האישום. לטענתה היא שמעה את נאשם 1 ואת המתלונן מקללים ומאיימים זה על זה, והמתלונן נכנס לביתם כשהוא חבול וטען כי נאשם 1 הכה אותו פעם נוספת, הפעם באלה שבאמצעותה הוא חבט בראשו. לטענתה היא סברה כי יש להגיש תלונה בגין האירוע למשטרה, ואולם היא קיבלה את עמדתו של בעלה שביקש ליישב את הסכסוך בדרך של הדברות עם הנאשמים.

ביום 8.11.2016 התרחש אירוע שלישי - נשוא האישום השני בכתב האישום. לטענתה בעת שהייתה עם בעלה באירוע משפחתי, קיבל בעלה שיחת טלפון שממנה עלה כי המתלונן הוכה וכי בכוונתם של תוקפיו לפגוע גם בכלבם. לטענתה בעלה יצא מיד במונית לביתם, בעוד היא טלפנה למשטרה. משהגיעה לביתה היא הבחינה בסימני דם שהותיר אחריו כלבם, בניידות משטרה ובאמבולנס, שבאמצעותו פונה המתלונן לבית החולים כשהוא מלווה אותו. לטענתה המתלונן מסר בבית החולים כי נפל מסוס ואילו היא תקנה את דבריו ומסרה כי הותקף. לטענתה בהוראת הרופאים הם שבו לבית החולים לאחר שבוע ואז בוצע ניתוח באפו. בעדותה תארה ר' את השינוי לרעה שחל במשפחתה מאז האירוע; את הפגיעה הפיזית והנפשית שנגרמה למתלונן; ואת המשבר שנוצר ביחסיהם עם משפחת הנאשמים. היא תארה את תחושת הבגידה שבעלה והיא חשו, ובעת עדותה פנתה אל הנאשמים והטיחה בהם: "מה גרם, מה חשבתם לעצמכם, כאילו, פעם ועוד פעם ועוד פעם, מה?"

העדה מסרה כי לאחר ששמעה מחבריו של המתלונן שנכחו באירוע את פרטי האירוע ו"את כל המכות האכזריות", והבינה כי הם חוששים לספר למשטרה מיהם התוקפים, היא הזמינה אותם ביום 18.11.2016 לביתה והקליטה את השיחה. העדה לא התבקשה ע"י ב"כ המאשימה להגיש את תקליטור השיחה, או את תמליל השיחה ולזהות את קולות הדברים; השיחה לא הושמעה לה בבית המשפט; והיא לא התייחסה כלל לשאלה אם נעשו בהקלטה שינויים - השמטות או תוספות הפוגעות באותנטיות שלה.

בחקירה נגדית מסרה העדה כי לאחר אירוע האלימות הראשון (שכאמור אינו נזכר בכתב האישום), היא פנתה באמצעות חבר לאיש מודיעין במשטרה ולאחר שמסרה לו על פרטי האירוע הוא הבטיח לספק לה הגנה. לטענתה לאחר האירוע השני (הנזכר כאמור באישום הראשון) היא מסרה הודעה מסודרת במשטרה ובה סיפרה את כל פרטי האירוע. לטענתה ביקשה מהמשטרה לתפוס את סרט הצילום ממצלמות האבטחה בתחנת הדלק. את שמותיהם של הנוכחים באירוע היא מסרה למשטרה, ומשהתברר לה כי בשל חששם אין הם משתפים פעולה בחקירה, היא הזמינה אותם לביתה כדי להקליט את דבריהם. העדה אישרה כי בטרם החלה להקליט את השיחה היא קיימה שיחה מקדימה עם הנוכחים. לטענתה עד להעברת השיחה למשטרה איש לא האזין לה, וכי במשטרה בעלה והיא האזינו לשיחה בנוכחותו של איש משטרה. לשאלת ב"כ הנאשמים אם בוצעה הקלטה נוספת על ידה היא השיבה כי אינה זוכרת.

10. ס' ס' אביו של המתלונן - הגיש תלונה במשטרה ביום 8.11.2016 בשעה 23:22, שבה מסר כי באותו ערב בנו הותקף על ידי הנאשמים (ת/3). בהודעתו טען ס' כי כחודשיים לפני כן, סיפר לו בנו כי בשל חוב כספי, תקף אותו נאשם 1 במכות והפילו ארצה. לדבריו יומיים או שלושה לאחר מכן הגיע המתלונן לביתו כשהוא חבול בראשו ומסר כי הותקף פעם נוספת על ידי נאשם 1 - הפעם במכות אלה בראשו, וכי בשל כך הוא טופל בבית חולים. לטענתו הוא העדיף לפתור את הסכסוך בדרך של הדברות ונמנע מלהגיש תלונה במשטרה. הוא טען כי ביום מסירת התלונה טלפן אליו בנו ואמר לו כי הנאשמים תקפו אותו וגרמו לחבלות בפניו ולשבירת אחת משיניו, ובנוסף איימו להרוג את כלבו. לטענתו משהגיע שוטר לביתם אמר לו המתלונן כי הוא נפגע כתוצאה מנפילה. הוא הוסיף כי בנו אמר לו כי בטרם האירוע הוא ראה את נאשם 1 בתחנת הדלק; כי "הם החליפו מבטים"; וכי מאוחר יותר הגיעו הנאשמים למקום בו שהה עם חבריו ופגעו בו כאמור לעיל.

בעדותו בבית המשפט מסר העד כי ביום 8.11.2016 בעת שהיה עם אשתו, קיבל שיחת טלפון מאחד מחבריו של המתלונן שמסר לו כי בנו הותקף על ידי שניים וכי בכוונת התוקפים להגיע לביתו כדי לפגוע בכלבו. בשל שיחה זו הוא הגיע מיד לביתו וראה את בנו כשהוא חבול. העד הגיש עותק תצלומים של סימני דם שהותיר אחריו כלבו בחצר ביתם (ת/2); מסר כי ראה את הכלב של כלבו פתוח; וטען כי מאז האירוע הכלב נעלם.

לדברי העד המתלונן מסר לו בעבר כי הותקף. משהוקראה לו פסקה מהודעתו, שעל פיה המתלונן סיפר לו כי נאשם 1 הכה אותו, הוא השיב כי אינו זוכר זאת. לדבריו משנודע לו על סכסוך בין השניים שהרקע שלו חוב כספי שמקורו ברכישת סמים מסוכנים, הוא שוחח עם נאשם 1 ויישב את המחלוקת.

בעדותו מסר העד על אירוע קודם, שבו בנו הגיע לביתו כשהוא חבול, ומסר כי באותה עת בנו טען כי הדבר ארע כתוצאה מנפילה מסוס.

העד הכחיש בעדותו כי שמע בעבר מהמתלונן כי נאשם 1 הוא שתקף אותו בשתי הזדמנויות, והוסיף: "אני לא זוכר מה היה איתי בכלל... אני הייתי בתקופה הכי קשה בחיים שלי שהייתי חי על כדורים ומנסה לברוח רק מדברים...". העד אישר כי ביום 8.11.2016 הגיש את התלונה כנגד הנאשמים נוכח דבריו של המתלונן שאמר לו כי הנאשמים הם שתקפו אותו, וכי גם בהזדמנויות קודמות הוא שמע מבנו כי נאשם 1 תקף אותו.

11. מיכאל סויסה - העיד בבית המשפט כי ראה באירוע "שתי דמויות נראה לי של ערבים"; כי את האירוע ראה "במעורפל"; כי לא זיהה את השניים; וכי המתלונן נראה לאחר האירוע "רגיל... לא ראיתי משהו שונה... אני לא זוכר אם הוא היה חבול או לא היה חבול". העד אישר שהוא מכיר את שני הנאשמים וכי לא ראה אותם באירוע. העד אישר כי השתתף בשיחה שהתקיימה בביתו של המתלונן ועסקה באירוע וטען כי אינו זוכר את תוכנה. בחקירה נגדית דחה העד את הטענה כי נטל חלק באירוע.

בחקירתו במשטרה ביום 23.11.2016, מסר העד פרטים נוספים אודות האירוע (ת/5), ואולם העד לא חזר בעדותו על פרטים אלה וטען כי לא זכור לו שאמר את הדברים שבהודעתו. בחקירתו במשטרה ובעדותו דחה העד את הטענה כי הוא וחבריו השתתפו באירוע.

12. בר בן עמי - העיד כי ביום האירוע הוא שהה במגרש עם המתלונן ועם חברים נוספים. לדבריו "ראיתי פתאום מהומה קצרה. מבוגר וצעיר נכנסו קצת למגרש. לא ראיתי בדיוק איך זה קרה, איך זה התחיל ואז התחילו מהומה קלה. ראיתי את הצעיר עם א' קצת ואז באיזה שהוא שלב א' פשוט נפל על הרצפה ואז המבוגר שם לו כף יד על הכתף, הזיז אותו הצידה, לקח את הצעיר איתו...".

לטענתו הוא לא ראה את מהלך הדברים המדויק. לאחר שהוקראה לו שורה מהודעתו אישר כי למתלונן "אולי היה לו קצת דם פה באף, לא זוכר בדיוק מה היה. לא זוכר. הייתי קצת מטושטש". משהוקראה לו שורה נוספת מהודעתו שבה מסר כי ראה "מכות, אגרופים, דחיפות" השיב העד: "האמת שלא זכור לי שאמרתי דבר כזה. אני רק זוכר שראיתי קצתי התגוששויות, אולי דחיפות. לא זכור את זה". לדבריו ראה את האירוע ממרחק 30-40 מטר. לשאלה אם הנוכחים במקום הקיפו את השניים ואיימו עליהם, השיב העד: "לא יודע... הייתי מטושטש".

בחקירה נגדית אישר העד כי המבוגר מבין השניים ניסה להפריד בין המתלונן לבין הנוסף שהגיע עמו; כי בשום שלב הוא לא ראה את המבוגר מכה את המתלונן; וכי לא ראה חפצים בידיהם של השניים. העד דחה את הטענה כי הוא או חבריו התקרבו אל השניים: "לא קמנו ולא הגענו אליהם".

13. עמית פרץ - העיד כי התרחק ממגרש הכדורגל בשל שיחת טלפון שקיבל, וכששב שמע כי המתלונן הוכה בידי אחרים. לדבריו הוא לא ראה את ההתרחשות; הוא אינו מכיר את הנאשמים; וממילא לא התקרב אליהם ולא הקיף אותם ביחד עם חבריו.

14. אור נאמן - טען גם הוא כי התרחק מהמגרש בשל שיחת טלפון שניהל, וכששב למקום ראה את חבריו "קצת המומים". לדבריו הוא לא ראה את האירוע; הוא לא מכיר את הנאשמים; וממילא לא איים עליהם. העד אישר כי הושמעה לו במשטרה הקלטת שיחה שהתקיימה לפי הטענה בביתו של המתלונן וטען כי הוא לא נכח בשיחה זו וכי אין הוא מזהה בה את קולו. בבית המשפט הושמעה לו שיחה מוקלטת והוא שב וטען כי לא השתתף בה וכי קולו אינו נשמע בה.

ממזכר שהוגש בהסכמה ת/13 עולה כי במהלך חקירתו ביום 19.11.2016 ביקש העד מהחוקר להסתפק

בעדותו של המתלונן ולחסוך ממנו את הצורך להעיד.

15. מאור שרגאי - העיד כי בעת ששהה עם המתלונן ועם חבריו במגרש הכדורגל "נכנסו שתי דמויות למגרש, התחילו צעקות עם א'... ואז התחיל דחיפות עם אחד מהם. היה איזשהו מצב שהם נפלו לרצפה ואז התוקף השני תפס כאילו את זה שהתחיל עם א' והם פשוט יצאו מהמגרש". לדבריו הוא וחבריו קפאו במקומם ולא התערבו בנעשה. לדבריו הוא אינו מכיר את הנאשמים. לטענתו הוא מסר בחקירה את שמותיהם כמי שתקפו את המתלונן מאחר ששמע זאת מאחרים. העד תאר את מהלך האירוע: "שני אנשים נכנסים למגרש... אחד מתעמת עם א', כאילו עם צעקות זה היה שם ואז הגיע למצב שא' היה על הרצפה... הוא נפל... לא יודע, הוא נפל... ואז הותקף השני תפס את התוקף, כאילו, הוא הוציא אותו מהמגרש". משעומת עם דברים שאמר בהודעתו במשטרה אישר העד כי הבחין בשימוש באגרופים, אך שלל שימוש בבעיטות. גם עד זה דחה את הטענה כי הנוכחים במקום הקיפו את "התוקפים".

בחקירה נגדית השיב העד בחיוב לשאלת הסנגור כי בין המתלונן לנאשם 1 הייתה "קטטה הדדית" שהסתיימה בכך שנאשם 2 הפריד בין השניים:

"ש: א' מתעמת עם אליאב. היה איזה שהוא ויכוח ביניהם.

ת: כן...

ש: קטטה הדדית. נכון?

ת: כן

ש: ידיים ודחיפות וקללות נכון?

ת: כן

ש: ואז במהלך העימות א' נופל על הרצפה, נניח בגלל הסתירה של אליאב, אני איתך. נכון?

ת: נכון

ש: ואז שמעון לוקח את אליאב ומוציא אותו מהמגרש. זה מה שהיה. נכון?

ת: נכון".

העד אישר עוד כי איש מהמשתתפים באירוע לא החזיק במהלכו בקבוק; כי המתלונן הוא שהתקרב אל הנאשמים כשהגיעו למגרש; כי אירוע האלימות היה הדדי בין המתלונן לבין נאשם 1; וכי כאמור האירוע הסתיים בכך שנאשם 2 הפריד בין הניצים.

בחקירה חוזרת, משהטיחה ב"כ המאשימה בעד כי בהודעתו הוא סיפר על שני תוקפים, שעשו שימוש באגרופיהם והשכיבו את המתלונן על הרצפה, השיב העד כי "זה היה תוקף אחד".

16. המאשימה הגישה תקליטור (ת/26) ובו עותק של שיחה או שיחות מוקלטות. כפי שיפורט להלן הצדדים חלוקים ביניהם בשאלת קבילותה של ההקלטה ולחלופין בשאלת משקלה.

הנאשמים

17. **נאשם 1** - מסר בהודעתו מיום 13.11.2016 - חמישה ימים לאחר האירוע, כי הוריו מתגוררים בשכנות למשפחת המתלונן, כי בעבר היו ביניהם יחסי ידידות קרובים וכי לאחרונה התנתקו היחסים. לדבריו ביום האירוע הוא הגיע לתחנת הדלק בגבעת זאב ופגש באקראי את המתלונן שהיה עם חבריו:

"ראיתי אותו יושב באוטו עם מלא חברים, מסתכלים עלי, מלגלים עלי רואים את זה בעיניים ולא מתאים ואני שמעתי שהוא מלכלך עם אנשים עלי... התייעצתי עם אבא שלי... אבא שלי שאל האם אני יודע איפה הוא, אמרנו נראה הם תמיד יושבים באיזה גן ושותים, נדבר איתו נראה מה הוא רוצה... הגענו למגרש... ראינו אותו וכל החבר'ה שלו שותים וודקה, ניגשתי אליו אמרתי לו 'א' בוא נדבר הוא התחיל לדבר לא יפה ולהשתולל, אנחנו באנו לפתור את הבעיה הם רצו להתנפל עלינו אז אבא שלי אמר בוא נלך אין עם מי לדבר... הלכנו משם..."

לשאלה אם ארע עימות פיזי בינו לבין המתלונן השיב נאשם 1 בשלילה, ומשהוצגה לו הטענה כי הוא ואביו תקפו את המתלונן הוא דחה זאת וטען כי לא היו דברים מעולם. נאשם 1 דחה גם את הטענה כי הכה בראשו של המתלונן באירוע קודם שהתרחש בתחנת הדלק.

בהודעתו מיום 16.11.2016 חזר נאשם 1 על גרסתו האמורה, ועליה הוסיף כי חבריו של המתלונן רצו לפגוע בהם "אפילו אחד רצה לדפוק לי בקבוק וודקה בראש אבא שלי תפס לו את הבקבוק מהיד וזרק על הרצפה". לטענתו למעט ניסיון זה של אחד הנוכחים באירוע לפגוע בו, לא היה כל מגע פיזי בין הנאשמים למתלונן ולחבריו. את הדחיפות להיפגש מיד באותו הערב עם המתלונן, הסביר נאשם 1 ברושם שהותיר בו המפגש האמור בתחנת הדלק: "זה צרם לי שאני בשכונה שלי אני מרגיש מאויים". משהוטח בו כי מיד לאחר האירוע במגרש הכדורגל אובחנו חבלות בפניו של המתלונן והוא נזקק לאשפוז, השיב נאשם 1 כי המתלונן נוהג להתעמת עם אנשים והעלה את הסברה כי לאחר האירוע הוא ספג מכות מידי של אחר.

גם בהודעה שלישית מיום 20.11.2016 לא שינה נאשם 1 מגרסתו האמורה. משהוצג לו המסרון האמור ששלח ביום 26.8.2016 לר' ס', הוא מסר כי באותו יום הוחלפו בינו לבין המתלונן קללות ולא יותר מכך.

בעדותו בבית המשפט מסר נאשם 1 כי ביום האירוע נשוא אישום 2 הוא פגש בתחנת הדלק את המתלון וחבריו אשר איימו עליו בדרך של ס' תנועת חיתוך על הצוואר. לאחר שהוא ואביו לא הצליחו להשיג בטלפון את אביו של המתלון, החליטו השניים לאתר את המתלון ולקיים שיחה ביניהם כדי ליישב את הדברים "בצורה יפה".

באשר לפרטי האירוע מסר נאשם 1 גרסה שונה מזו שמסר במשטרה. לדבריו במגרש הכדורגל נכחו כשבעה עד עשרה בחורים, וכי מיד עם הגעתם למגרש ניסה המתלון לתקוף אותו. לטענתו "אני וא' התגוששו, התחברנו. בו זמנית החברים שלו הקיפו אותי, רצו, אחד מהם רצה לשבור לי בקבוק וודקה על הראש. אבא שלי תפס לו את הבקבוק מהיד... אני וא' התגוששו. כל החבורה שלו הקיפו אותי, רצו לקפוץ עלי. אבא שלי בינתיים הפריד את החבר'ה שלו. וקרה מה שקרה, ובצער רב, גם אני נחבלתי, גם אני נפצעתי. גם א' נפצע. זה לא היה בכוונה תחילה להגיע לרמה כזאת... והלכנו מהמקום".

לדבריו באירוע קודם הוא החליף קללות עם המתלון, אך לא תקף אותו, וכי בעקבות העימות המילולי האמור הוא שלח את מסרון ההתנצלות האמור לר' ס'.

בחקירה נגדית לא ידע נאשם 1 להסביר מדוע כבש את גרסתו, ומדוע לא השמיע אותה בשלוש הודעותיו האמורות. לטענתו לא רצה "לסבך" את המתלון, אף שהאחרון הפליל אותו בתלונתו וגרם למעצרו לצורך חקירה למשך כשבועיים ולאחר מכן למשך כחודש וחצי נוספים.

לשאלות ב"כ המאשימה השיב נאשם 1 כי אחד מחבריו של המתלון החזיק בעת האירוע בקבוק וניסה להכות באמצעותו בראשו. לדבריו הוא ביקש לשוחח עם המתלון, ומיד המתלון "שלח ידיים" ובתגובה נאשם 1 חיבק אותו, כשבאותה עת החברים מקיפים אותם. לטענתו אותם בחורים שהיו עם המתלון במכוניתו בעת המפגש הקצר בתחנת הדלק, נכחו לאחר מכן באירוע שהתרחש במגרש כ 40 דקות לאחר מכן.

18. נאשם 2 - מסר בהודעתו במשטרה מיום 14.11.2016 כי ביום האירוע טלפן אליו בנו וטען כי במפגש אקראי בתחנת הדלק א' וחבריו לעגו לו, וכי בשל כך יצאו השניים לחפש את המתלון ומצאוהו במגרש האמור בחברת חבריו. לדבריו בנו הקדים אותו בהליכה. לדבריו "אני מתקרב ורואה את א' ואליאב פנים מול פנים וא' עם בקבוק וודקה ביד והיו שם איזה 4 או 5 חבר'ה מצדודים (כך במקור) על הבן שלי ואני במרחק של 15-20 מטר. אני בא והילד שלי מכותר, תפסתי את א' מהחולצה, העפתי אותו אחרונית והעפתי עוד שני חבר'ה אולי. אני קופץ על הבן שלי, חובק אותו ומישהו צועק שמעון תיזהר, א' רוצה לתת לי את הבקבוק בראש. אני לוקח את הבקבוק מהיד... שובר אותו והולך עם הבן שלי".

לדבריו לאחר תום האירוע כששהו בסמוך לביתם, תקף כלבו של המתלון את כלבם וכי בשל כך נאלץ לבעוט בו. העד הוסיף כי ידוע לו כי כחודשיים לפני כן ארע עימות מילולי בין המתלון לנאשם 1.

בהודעתו השנייה שנמסרה ביום 16.11.2016 משהוטח בנאשם 2 כי חומר ראיות שבידי המשטרה מחזק את

החשד נגדו ותומך בדברי המתלון, וכי מהחומר עולה כי הוא ובנו תקפו את המתלון בבעיטות בפניו, בנגיחות ובמכות באמצעות מקלות ובקבוקים, השיב נאשם 2 "אני יש לי בעיית זיכרון. אנחנו מדברים על דבר שקרה לפני שבוע ובשבילי לזכור משהו שקרה לפני שבוע זה המון זמן... כל מה שמסרתי בחקירה הקודמת שלי הם הפרטים הכי מדויקים..."

נאשם 2 לא ידע להשיב לשאלה אם בעת האירוע הוא דיבר עם המתלון והכחיש כי איים עליו. הוא אישר כי בהזדמנות קודמת הוא הודיע לאביו של המתלון כי אם כלבו יתקוף אותו הוא יהרוג אותו, ולשאלה אם איים על המתלון בעת האירוע כי יפגע בכלבו השיב "יכול להיות".

נאשם 2 לא ידע להסביר את הפגיעות שנגרמו למתלון ביום האירוע וגם הוא העלה את הסברה לפיה לאחר האירוע המתלון הוכה בידי אחר. כשהוצגו לו תצלומים של המתלון ובהם ניכרות חבלות בפניו אמר נאשם 2 "פעם ראשונה אני רואה אותו ככה".

בהודעה שלישית מיום 20.11.2016 מסר נאשם 2 כי בעת האירוע נופף המתלון בידיו לעבר בנו וכי אחד מחבריו הוא שהחזיק בקבוק. הוא הוסיף "אז תפסתי את א' והרחקתי אותו מאליאב, א' נופל על הרצפה... לאחר מכן ראיתי שהבחורים שהיו עם א' הקיפו את אליאב, תפסתי את הבחור שהחזיק בקבוק ביד ובום זרתי על הרצפה הבנתי שהם שתויים אמרתי לאליאב בוא נלך מכאן".

בעדותו מסר נאשם 2 כי, להבנתו הגורם לסכסוך שבין המשפחות הוא בהתנהגותם של המתלון וחבריו, אשר נהגו להקים רעש בסמוך לביתם של הנאשמים בשעות הלילה המאוחרות. לטענתו ביום האירוע, מששמע מבנו על מפגש בתחנת הדלק שבו המתלון וחבריו לעגו לו ואף סימנו לעברו תנועות איום, הוא ניסה לאתר את אביו של המתלון ומשהדבר לא עלה בידו, יצאו הוא ובנו כדי לאתר את המתלון מתוך מטרה ללבוש את הדברים.

גם נאשם 2 מסר בעדותו גרסה שונה מזו שמסר בחקירתו. לטענתו בדרכם אל מגרש הכדורגל הוא אמר לבנו "בלי אלימות... אנחנו באים אליו, מדברים איתו. מקסימום, משפילים אותו. זהו זה". לדבריו "אליאב הגיע לא'. אני רואה אותם אחד עומדים מול השני. ואני רואה, כמו דחיפות כאלה. וא' באיזה שהוא, בסיבובית כזאת... נותן ככה מרפק לאליאב... ואני רואה את החבר'ה של א' מתקבצים סביב אליאב... אז אני רואה כבר בקבוקי וודקה. ביד של א'... אני רואה בחור מחזיק ככה בקבוק וודקה... זה הנפה של, לתת בקבוק בראש. אני באתי לאותו בחור, התחלתי לדחוף. ראיתי שסביבו ממש רוצים לתקוף. באתי להוא, הוצאתי לו את הבקבוק מהיד, זרקתי לרצפה. באתי לשני, דחפתי אותו. השני, השלישי, איזה אחד ניסה לתקוף אותי. התחלתי להפריד... באתי לא', נתתי לו כאפה... הושבתי אותו, תפסתי את אליאב... והלכנו משם".

גם בעדותו טען נאשם 2 כי משהגיעו לביתם יצאו הנאשמים כשגרה לטיול לעת ערב עם כלביהם, ומשכלבו של המתלון תקף את אחד מכלביהם, בעט בו נאשם 2 והבריח אותו מהמקום.

בחקירה נגדית הוסיף נאשם 2 כי לטענתו שמע מבנו כי במפגש האקראי בתחנת הדלק שארע ביום האירוע

בעטו המתלונן וחבריו ברכבו. את הניסיון לאתר את המתלונן מיד לאחר אירוע זה, הסביר נאשם 2 בכך שהתרשם כי בנו מבוהל "מה אני יכול לעשות להשאיר אותו ככה?" נאשם 2 הוסיף כי בנוסף לבנו גם הוא התעמת פיזית עם המתלונן "נתתי לא' לפה מכה, משכתי אותו... הוא נפל". לדבריו כשהיו ברכבם אמר לו בנו כי בעת האירוע קיבל מכה בעינו "הוא עושה ככה, כואב לי, כואב לי. גם דמע. הוא מאר לי אבא, הוא נתן לי בוקס. ואני ראיתי... נותן לו בוקס".

נאשם 2 הודה כי בתום האירוע הוא איים על המתלונן במילים: "גם הכלב שלך עכשיו". וטען כי ללא שום קשר לאיום, שעה קלה לאחר מכן, משכלבו של המתלונן תקף את כלבו, הוא בעט בו.

טענות המאשימה

19. המאשימה ביקשה להעדיף לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 את דבריו של המתלונן בהודעתו במשטרה (ת/4) על פני דבריו בעדותו, וכן ביקשה להעדיף את הודעתו במשטרה של מיכאל סוויסה (ת/5) על דבריו בעדותו. לטענתה משקלן של ההודעות האמורות גבוה נוכח מסירתן בסמוך לאירוע. לטענתה ניכר בעדי התביעה כי הם חוששים מהנאשמים, וכי עצם טענתם כי הנאשמים לא נכחו באירוע, מוכיחה זאת. לטענתה נוכח נסיבות אלה אין לתת משקל לדבריהם בחקירה ובעדות בנוגע למהלך האירוע, ולחלקו של כל אחד מהנאשמים בו; ובמיוחד אין לתת משקל לתשובותיהם לשאלות שהציג להם ב"כ הנאשמים. לטענתה יש לתת אמון מלא בדבריה של אמו של המתלונן, זאת להבדיל מעדותו של האב שהתחמק ממתן פרטים אודות האירועים. לטענת המאשימה בחקירתו במשטרה (ת/3) מסר האב את הידוע לו ועל כן יש להעדיף את דבריו בחקירתו על דבריו בעדותו.

טענות הנאשמים

20. ב"כ הנאשמים טען כי דבריו של המתלונן, המהווים ציר מרכזי בראיות המאשימה, מתאפיינים במסירת פרטים כוזבים ומופרזים בחומרתם. לטענתו מגרסתו של המתלונן עולה כי באישום הראשון נאשם 1 הכה בראשו באלת ברזל שש פעמים, באופן פתאומי לגמרי וללא כל סיבה נראית לעין. על פי התעודה הרפואית האמורה, מתקיפה זו נותר "סימן אדום" בעורפו של המתלונן ולא יותר מכך - דבר המעיד על חוסר אמינותו של המתלונן.

ב"כ הנאשמים עמד על כך שהמתלונן הכחיש את השתתפותו בהקלטת השיחה עם חבריו וכי סרב למסור עדות משמעותית בבית המשפט בשל "ערכים" עברניים שהוא שותף להם. בנסיבות אלה לטענתו לא היה בידי ההגנה לחקור אותו חקירה נגדית אפקטיבית. באשר לשיחות המוקלטות שהמאשימה הגישה על תנאי, טוען ב"כ הנאשמים כי שיחות אלה אינן קבילות מאחר שלא הונחה תשתית מספקת להוכחת התנאים הנדרשים לכך.

ב"כ הנאשמים טען למחדל חקירתי בכך שסרטי האבטחה בתחנת הדלק בעניין האישום הראשון לא נתפסו על ידי המשטרה.

בנוגע לאישום השני, הוסיף ב"כ הנאשמים כי בזירה לא נמצאו מקלות - דבר שיש בו להפריך את תיאור הדברים שמסר המתלונן בהודעתו. לטענתו לא הוכח כי נאשם 2 נטל חלק פעיל באירוע, וכי מהראיות עולה כי כל חלקו באירוע היה בכך שהפריד בין בנו לבין המתלונן. לדבריו חבריו של המתלונן התנהגו באופן מאיים והכחשת עובדה זו על ידה נובעת מרצונם שלא להפליל עצמם. לדבריו יסודות העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לא הוכחו, זאת מאחר שלא הוכח כי הנאשמים חברו לביצוע המעשה ובנוסף לא הוכח כי המתלונן נחבל חבלה חמורה.

דיון והכרעה

ההכרעה העובדתית

21. ההכרעה העובדתית נסמכת בעיקרה על דבריו של המתלונן בהודעתו, על תיעוד רפואי אודות הפגיעות בו, על בחינת גרסתם של הנאשמים ועל ראיות נוספות שיפורטו להלן.

22. אין חולק כי במועד המצוין באישום השני, הגיעו הנאשמים אל מגרש הכדורגל, שבו נכחו באותה עת המתלונן וחבריו, מתוך כוונה להתעמת עם המתלונן. אין חולק כי דקות אחדות לאחר מכן עזבו השניים את המקום כשהם מותירים אחריהם את המתלונן כשהוא חבול בעיקר בפניו. מתיעוד רפואי עולה כי בשל חבלות אלה נזקק המתלונן לאשפוז ולניתוח לתיקון שבר באפו. אין חולק עוד כי בטרם עזבו השניים את המקום איים נאשם 2 במילים "גם הכלב שלך עכשיו".

עדי התביעה - קביעת ממצאים

23. **מהודעתו של המתלונן** שתועדה בווידיאו (ת/4), עולה כאמור כי מיד לאחר שהגיעו למגרש פנו אליו הנאשמים והפליאו בו את מכותיהם תוך שהם משתמשים באגרופים ובבעיטות, וכן תוך שימוש במקלות ובבקבוקים, וכי בשל כך נגרמו לו החבלות האמורות.

בעדותו בבית המשפט שינה המתלונן את גרסתו וטען כי אנשים שאינו מכיר - ככל הנראה ערבים - הם שתקפו אותו באירוע האמור, וכי הנאשמים לא נכחו במקום. הוא טען כי חוקר המשטרה שהגיע לבית החולים כדי לגבות את הודעתו, סילף את דבריו ורשם בהודעתו דברים שלא נאמרו על ידו.

לאחר בחינת הראיות, החלטתי לקבל את דבריו של המתלונן בהודעתו האמורה, זאת לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ולהעדיף על עדותו בבית המשפט. הודעתו של המתלונן אותנטית - ניכרים בה הכאב והעלבון שהוא חש על הפגיעה בו, וכעס רב על הנאשמים. דבריו מתיישבים עם החבלות המוכחות בתעודות רפואיות ונתמכים בדבריהם של הוריו כפי שיפורט להלן. לעומת זאת גרסתו בעדותו מופרכת, שהרי אין חולק כי הנאשמים הם אלה שהיו במקום והתעמתו עמו בעת האירוע.

קו משותף מחבר בין הגרסה המופרכת שמסר המתלון בעדותו לבין גרסאותיהם של חבריו ושל אביו בעדותם. למעט אמו של המתלון - אישה חזקה ומרשימה, שמסרה עדות כנה ומפורטת - כל יתר עדי התביעה המעורבים באירוע מיעטו במסירת פרטים בעדותם, טענו כי לא ראו ולא שמעו דבר, ולעיתים אף סתרו דברים שמסרו בחקירתם. חבריו של המתלון נקטו בגישה זו כבר בעת חקירתם במשטרה. ניכר כי עדים אלה חששו ממסירת עדות מפלילה כנגד הנאשמים, המתגוררים בסמוך אליהם, ועשו כל שבידם כדי להימנע מכך. המתלון, אף הוא נקט בדרך זו, ובעדותו בבית המשפט יצא מגדרו כדי לסנגר על הנאשמים, למרות הכעס הרב שעלה מדבריו בהודעתו האמורה. מסיבות שלא התבררו כבש המתלון את עלבונו ובחר "להרחיק" את השניים מכל מעורבות באירוע. טענותיהם של הנאשמים בדבר אמינותו הנמוכה של המתלון; נטייתו כביכול להתעמת עם אנשים וכתוצאה מכך לספוג מכות; נטייתו לשקר; והתנהגותו בשכונת מגוריו בדרך בריונית; לא הוכחו בראיות ונותרו בגדר טענות סתמיות.

גרסתו האמורה של המתלון, אף שנמסרה שבוע לאחר האירוע, קרובה להתרחשותו ונמסרה בסמיכות לדברים שהשמיע להוריו, אשר קיבלו ביטוי כשעתיים לאחר האירוע, בשעה 22:34, בעת קבלתו לאשפוז בבית החולים, שם נאמר: "פנה לקבלת מיון לאחר שהותקף על ידי שני מכרים" (ת/22). אין חולק כי דברים אלה הינם בגדר עדות שמיעה שנמסרה מפיהם של הורי המתלון, ואף שאין בהם ראיה קבילה כשלעצמה, יש בהם לסתור טענה של "המצאה מקרוב" של גרסה זו על ידי המתלון.

טענתו של המתלון בעדותו, ולפיה חוקר המשטרה סילף את דבריו הופרכה. החוקר שמחיוף העיד כי הגיע לבית החולים ביום 14.11.2016 שעות אחדות לאחר שהמתלון הוצא מחדר הניתוח, ומשהבחין בכך שהמתלון אינו במיטבו עזב את המקום ושב למחרת. לדבריו הוא גבה את ההודעה כשהמתלון מרוכז ומשיב לעניין ואף מודע לצילום חקירתו, ומסר כי הקליט את הדברים מראשיתם. צפייה בתקליטור מאשרת דברים אלה. גם טענתו של ב"כ הנאשמים, ולפיה ממסכים רפואיים עולה כי המתלון אושפז בבית החולים כשהוא נתון במצב נפשי המצביע על פגיעה ביכולת השיפוט שלו, נדחית נוכח ההתרשמות מדבריו.

נוכח כל האמור לעיל החלטתי לקבל את דבריו של המתלון בהודעתו ת/4 ולהעדיף על דבריו בעדותו, על מנת שייבחנו על רקע מכלול הראיות שהצדדים הגישו.

24. **עדותה של ר' ס'** התאפיינה כאמור לעיל בכנות ובהתרגשות רבה. היא הייתה זהירה בדבריה ואף שחשה מותקפת משאלות שהציג לה הסנגור בחקירה נגדית היא השיבה לה, כשניכר בה כי היא מנסה לדייק בדבריה. למרות המבוכה שבדבר, היא לא הסתירה כי מקור הסכסוך למיטב ידיעתה הוא בריב הנוגע לסיגריית חשיש. אין לזקוף לחובתה את ניסיונה להסתיר מעורבות אפשרית של בעלה או של בנה בפעולת ההקלטה האמורה ואין בניסיונה לטשטש זאת כדי להעיב על יתר דבריה. לא מן הנמנע כי המעורבות בפעולת ההקלטה האמורה גרמה מבוכה ואולי אף פחד של השניים מפניהם של הנאשמים - דבר שהוביל להכחשתם המוחלטת לכך שנטלו חלק בהקלטה ולערפל שפיזרה ר' בעניין זה.

25. לעומת זאת **עדותה של ס' ס'** מעוררת תמיהות. ס' ס' הוא שהגיש את התלונה למשטרה ביום האירוע. כאמור לעיל, בעדותו בבית המשפט הוא חזר בו מחלק מדבריו. בשל הנסיבות המפורטות לעיל מצאתי לקבל את הודעתו במשטרה (ת/3) כראיה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות ולהעדיף על עדותו בבית המשפט. הודעתו של האב, שנמסרה

שעות ספורות לאחר האירוע שבאישום השני, ובה הוא מגולל בכאב רב את מעשי האלימות שחוה בנו, ומספר על דברים ששמע מבנו בסמוך לאירועים ועל סימני האלימות שבהם הבחין על גופו של בנו, ראויים להתקבל ויש להעדיף על עדותו בבית המשפט. גרסתו שבת/3 ראויה להבחן על רקע יתר הראיות ועל רקע גרסתו הבלתי אמינה של האב בבית המשפט, שבה טען כי אינו זוכר את הפרטים מחמת משבר אישי שחוה באותה תקופה.

26. **חמשת חבריו של המתלון** שנכחו באירוע, דחו בעדותם את הטענה כי הם היו מעורבים באירוע בדרך של הקפת הנאשמים, איום עליהם, הנפת בקבוק לעברם וכד'. העדים תארו פחד שאחז בהם בעת האירוע, ומדבריהם של חלקם אף עולה מבוכה על כי לא הושיטו עזרה לחברם. ניסיונותיה של ב"כ המאשימה להציל מפיהם פרטים נוספים, לא עלו יפה, אף לא בעניין זיהוי התוקפים: החמישה הקפידו בעדותם לתאר את התוקפים כ"דמויות" אנונימיות, אף שאין חולק כי הכירו אותם כתושבי הישוב. מרביתם אף לא הסכימו לתאר את מצבו הגופני והנפשי של המתלון מיד בתום האירוע - אין חולק כי המתלון בכה בעת האירוע ומיד לאחריו היה נסער מאוד וכי אפו זב דם ובפניו ניכרו חבלות. אף על פי כן מרבית חבריו טענו כי המתלון היה "רגיל" וכי לא הבחינו בדבר חריג במצבו או בהתנהגותו.

מעדויותיהם של החמישה עולה כי הם ראו שני אנשים מגיעים למגרש הכדורגל כדי להתעמת עם המתלון. כאמור חלקם כינו אותם "דמויות", ואחרים העלו את ההשערה כי מדובר בערבים. העדים טענו כי אין ביכולתם למסור פרטים על מהלך האירוע - האחד בשל היותו מטושטש כתוצאה משתיית אלכוהול, אחרים בשל שיחת טלפון שקיבלו ממש בעת הרלוונטית שבגינה הם התרחקו מהמקום ונוספים בשל סיבות אחרות.

משאלות שהציגה להם ב"כ המאשימה עולה כי חלקם מסרו פרטים מרובים יותר בחקירתם, ואולם משהעדים הכחישו את הדברים היא לא ביקשה להגיש את הודעותיהם, זאת למעט בעניינו של מיכאל סויסה שאת הודעתו ביקשה ב"כ המאשימה להגיש לפי סעיף 10א לפקודת הראיות. לחלק מהעדים הושמעה השיחה המוקלטת האמורה, שהתנהלה כעשרה ימים לאחר האירוע בבית המתלון, ואולם כולם כאחד טענו כי אינם מזהים את קולותיהם בה.

בחקירה נגדית לשאלות הסנגור אישרו שניים מהם את מהלך הדברים כנטען על ידי הנאשמים. בר בן עמי טען כי המבוגר מבין השניים ניסה להפריד בין המתלון לבין הנוסף שהגיע עמו; כי בשום שלב לא ראה את המבוגר מכה את המתלון; וכי השניים לא עשו שימוש בחפצים בעת האירוע. מאור שרגאי מסר כי בין המתלון ונאשם 1 הייתה "קטטה הדדית"; הוא השיב בחיוב לשאלת הסנגור כי המתלון נפל "נניח בגלל הסתירה של אליאב"; כי נאשם 2 הפריד בין השניים ולקח את בנו מהמקום; כי איש מהנאשמים לא החזיק בקבוק במהלכו; וכי המתלון הוא שהתקרב אל הנאשמים כשהשניים הגיעו למגרש. בתוך כך, משהציג לו הסנגור סדרה של שאלות שבהן הוא נקב במפורש בשמותיהם של הנאשמים כמי שהשתתפו באירוע, לא היסס העד לאשר זאת, וכמי שבראשית עדותו תאר "שתי דמויות" שהיו מעורבות באירוע, בסיומה הוא דיבר על "אליאב" ועל "שמעון", זאת מבלי שהוא מסביר את השינוי בגרסתו. בצדק טענה ב"כ המאשימה, כי בחקירתם הנגדית היו מוכנים עדים אלה להשיב בחיוב לכל שאלותיו של הסנגור.

27. את בקשתה של המאשימה לקבל כראיה את הודעתו של מיכאל סויסה במשטרה (ת/5) לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, החלטתי לדחות. אף שההודעה כוללת פרטים מרובים יותר מאלה שמסר העד בעדותו, ואף שניכר היה כי בבית המשפט הוא מנסה להקטין עוד יותר את מידת בקיאותו בפרטי האירוע, לא מצאתי בהודעתו אמירות ברורות

שעליהן ניתן לבסס ממצא עובדתי, ושסתירתן בעדותו מצדיקה את קבלת הודעת החוץ שלו כראיה. העד מסר בחקירתו אמירות מעורפלות ומרומזות, שכאמור אין די בהן כדי לשמש לקביעת ממצאים עובדתיים בהכרעת דין, ומשכך בקשת המאשימה לקבל את ההודעה ת/5 כראיה לאמיתות תוכנה נדחית.

28. עדותו של מיכאל סויסה בבית המשפט וכן עדויותיהם של ארבעת חבריו לזכות באותם הליקויים האמורים לעיל - בכולן ניכר הערפול הרב וחוסר הנכונות למסור עובדות ברורות שעל פיהן ניתן לבסס ממצאים. כאמור לעיל, ניכר בעדים, כי אין הם מוכנים למסור פרטים מפלילים בעניינם של הנאשמים, ואף לזהות אותם לא הסכימו. בנסיבות אלה אין לתת משקל רב לדבריהם המגמתיים בעניין פרטי האירוע. חריג לכך יש לראות בהכחשתם את הטענה כי הם נטלו חלק פעיל באירוע - הקיפו את הנאשמים ואיימו עליהם כטענת הנאשמים. חמשת העדים, הן בחקירתם במשטרה והן בעדותם, דחו מכל וכל טענה זו. יש לדחות את טענת הנאשמים כי העדים טענו כך כדי שלא להפליל עצמם. אין בחשש להפללה כדי להסביר מדוע נמנעו העדים לזהות את הנאשמים ותחת זאת הסתפקו ב"שתי דמויות" או "מבוגר וצעיר", ומדוע מרביתם אף סרבו לתאר את חומרתו של האירוע ואת חומרת הפגיעה במתלונן. אין בכך גם כדי להסביר את סירובם של העדים לזהות את קולותיהם בהקלטה האמורה, אף שלטענת אמו של המתלונן הם נכחו בה. הן בעת חקירתם במשטרה והן בעדותם ניכר כי העדים חוששים מפני הנאשמים. חשש שגרם להם בעת האירוע לקפוא על מקומם ולהימנע מלהושיט עזרה לחברם.

הנאשמים - קביעת ממצאים

29. הנאשמים מסרו גרסאות מתפתחות כפי שיפורט להלן, ואת הגרסה שמסרו בסופו של דבר בבית המשפט הם כבשו לאורך חקירתם בת השבועיים, שבמהלכה הם שהו במעצר. רק לאחר שהתאפשר להם לעיין בחומר הראיות, שינו השניים את גרסתם ומסרו בעדותם גרסה כבושה המנסה להתמודד עם חומר הראיות. גם בעדותם לא ניתן הסבר לשאלה מדוע נאשם 2 בן ה-53 ובנו בן ה-27, מצאו לנכון להגיע למגרש כדורגל כדי להתעמת עם המתלונן בן ה-18 ששהה באותה עת במקום עם חבריו.

הנאשמים נעצרו לחקירה חמישה ימים לאחר האירוע ביום 13.11.2016 - חמישה ימים שבהם היה ביכולתם ללבן את פרטי האירוע ולתאם ביניהם את גרסאותיהם. מאז הם שהו במעצר לצורך חקירה כשבועיים.

30. כאמור בשלוש ההודעות שמסר נאשם 1 (ת/6-ת/8) הוא טען כי ראשיתו של האירוע במפגש בתחנת הדלק שבו המתלונן וחבריו לעגו לו. לדבריו בשל כך הוא הגיע למגרש הכדורגל עם אביו, ומשהבחינו כי המתלונן וחבריו שתויים וכי "אין עם מי לדבר" שניהם עזבו את המקום בלא שהתרחש עימות פיזי כלשהו. בהודעתו השנייה חזר נאשם 1 ככלל על גרסה זו, והוסיף לה כי בעת האירוע אחד מחבריו של המתלונן רצה לפגוע בו באמצעות בקבוק אך אביו נטל את הבקבוק מידיו. **גם בחקירה זו חזר נאשם 1 על טענתו כי למעט אירוע זה לא התרחש כל עימות פיזי במקום.** משהוטח בו כי אין בחקירתו הסבר לחבלות שנגרמו למתלונן בפניו השיב נאשם 1 כי ייתכן שחבלות אלה נגרמו מידיהם של אחרים, שהרי לטענתו המתלונן נוטה להסתכסך עם אנשים.

בעדותו שינה כאמור נאשם 1 את גרסתו. לטענתו מיד עם הגיעו למגרש ניסה המתלונן לתקוף אותו, וכי בתגובה הוא חיבק את המתלונן, שעה שחבריו הקיפו אותו וניסו לתקוף אותו אף הם. לטענתו המתלונן נפגע באקראי ושלא במכוון במהלך ההתגוששות עמו. נאשם 1 לא ידע להסביר את כבישת גרסתו לאורך שבועיים ימים שבהם שהה במעצר. כאמור רק לאחר שנחשף לחומר הראיות, לגרסאותיהם של המתלונן וחבריו, לגרסתו של אביו בחקירה ולכך שהאירוע לא תועד במצלמות אבטחה או בדרך אחרת כפי שנרמז לו על ידי החוקרים, מסר נאשם 1 את גרסתו האמורה.

יצוין כי ככל שחלף הזמן, החל בהודעתו הראשונה של נאשם 1 במשטרה ועד לעדותו בבית המשפט, חלה החרפה הדרגתית בתיאור המפגש בתחנת הדלת שקדם לטענתו של נאשם 1 לאירוע. בראשית טען נאשם 1 כי המתלונן וחבריו לעגו לו, בהמשך טען כי חש מאוים מהתנהגותם, ובעדותו הוסיף כי בני החבורה סימנו תנועות שחיטה על צווארם כאיום לעברו ואף בעטו ברכבו - התנהגות שגרמה לו לחוש מאוים והגביר את הצורך בבירור העניין עוד באותו ערב. יצוין כי אף שלטענת נאשם 1 מדובר באותם בחורים שנכחו מאוחר יותר במגרש הכדורגל, לאיש מהם לא הוצגה בחקירה נגדית ולו שאלה אחת אודות המפגש הנטען בתחנת הדלק, ולא נטען כלפיהם כי לגלגו על נאשם 1 או איימו עליו.

באשר לאישום הראשון שב נאשם 1 והכחיש כי תקף את המתלונן בעבר וטען כי באירוע קודם הוחלפו ביניהם קללות ולא למעלה מכך.

31. נאשם 2 מסר בהודעתו הראשונה (ת/9) ובהודעתו השנייה (ת/10) גרסה שונה במעט מגרסתו של בנו בחקירה. לטענתו המתלונן ובנו התעמתו כשהמתלונן מנופף לעברו בבקבוק זכוכית וכשחבריו של המתלונן מקיפים אותם. לדבריו הוא חיבק את בנו ולקח אותו מהמקום, ותוך כדי כך נטל מידיו של המתלונן את בקבוק הזכוכית ושבר אותו. בהודעות אלה לא ידע נאשם 2 להסביר את החבלות שנגרמו באותו ערב למתלונן. בהודעתו השלישית שינה נאשם 2 את גרסתו ומסר לראשונה על מגע פיזי שהתרחש בעת האירוע בינו לבין המתלונן. לדבריו כדי להרחיק את המתלונן מבנו הוא אחז את המתלונן והפיל אותו ארצה. בכך ניסה נאשם 2 לספק הסבר לחבלות שנגרמו בפניו של המתלונן. בעדותו הוסיף נאשם 2 פרטים שלא עלו בגרסאותיו בחקירה וגם לא בגרסאותיו של נאשם 1 - לטענתו במהלך ההתגוששות הכה נאשם 1 במרפקו את המתלונן וכי הוא עצמו, במאמציו להפריד בין השניים נתן מכה למתלונן וגרם לנפילתו. גם נאשם 2 לא ידע להסביר בחקירתו הנגדית את כבישת גרסתו לאורך זמן, באופן שרק בחקירה שלישית זנח את טענתו לכך שבין הצדדים לא התקיים עימות פיזי בעת האירוע.

32. יצוין כי בהודעותיהם במשטרה וכן בעדותם בבית המשפט טענו הנאשמים כי מיד בתום האירוע ואף שנאשם 1 נפגע בעינו במהלכו, יצאו השניים עם כלביהם לטיול בשכונת מגוריהם, כפי שהם נוהגים לעשות מידי ערב. בחקירה נגדית לא ידעו השניים להסביר טענה תמוהה זו, והדעת נותנת כי היא נולדה כדי להסביר את פגיעתו של נאשם 2 בכלבו של המתלונן.

סיכום ההכרעה העובדתית בנוגע לאירוע שבאישום הראשון

33. המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העובדות המיוחסות לנאשם 1 באישום הראשון, זאת על בסיס

דבריו של המתלון הנתמכים בדבריהם של הוריו, בדבריו של השוטר ללזרי, בתעודה רפואית ובדבריו של נאשם 2 בהודעתו ת/11.

ההכרעה העובדתית האמורה נסמכת כאמור בראש ובראשונה על דבריו של המתלון בהודעתו ת/4, הודעה הנתמכת בדבריה של אמו ר', שהעידה כאמור כי באירוע ראשון שאינו נזכר בכתב האישום, הגיע המתלון לביתם כשהוא נסער וחבול וסיפר כי הותקף על ידי נאשם 1 בשל חוב על סיגריית חשיש, וכי למחרת הגיע המתלון לביתו וסיפר כי הותקף פעם נוספת על ידי נאשם 1 וכי בשל כך היא טלפנה למשטרה, אך בלחצו של בעלה החליטה שלא להתלון על המעשה. תעודה רפואית מאותו יום וכן דו"ח פעולה של השוטר יוסי ללזרי מיום 26.8.2016 בשעה 14:27, שהוגשו בהסכמה, תומכים בדבריהם של המתלון ואמו. מדו"ח הפעולה האמור עולה כי בעקבות קריאה לבית משפחת ס', הגיעו למקום שוטרים וכי ר' וס' ס' "התעקשו שלא קרה כלום היה יכוח עם השכנים וזה נגמר...". עוד נאמר בדו"ח כי "יש לא' סימן אדום בעורף המשפחה לא רוצה להגיש תלונה... אף אחד משני הצדדים לא רצה טיפול רפואי...".

מסרון שקיבלה האם סמוך לאחר האירוע שבאישום הראשון מתיישב אף הוא עם תיאור הדברים שמסרה בעדותה. במסרון מיום 26.8.2016 שעה 18:01 שקיבלה מנאשם 1 מועבר מסר בנימה מתנצלת: "ר' מה קורה אני מנסה לתפוס אותך את לא עונה מצטער מקווה שהכל בסדר תחזרי אלי רוצה לדבר איתך".

לכך יש להוסיף דברים שמסר אביו של המתלון בהודעתו ת/3, ולפיהם מיד לאחר האירוע שבאישום הראשון הוא שמע מבנו כי נאשם 1 תקף אותו וראה את סימני החבלה על פניו. את דבריו אלה של העד יש להעדיף על גרסתו התמוהה בעדותו, שעל פיה כאמור בשל משבר אישי, נשכחו ממנו הפרטים האמורים. דברי האב נתמכים בדבריו של נאשם 2 בחקירתו (ת/11 בעמ' 51) בה הודה כי בזמן אמת "ס' סיפר לי דברים שהילד שלי היה עם אלה, השתמש באלה, וס' בא מראה לי, אומר לי 'תסתכל שמעון, תראה את האוטו שלי. האוטו שלי קיבל את העלה' הוא אומר לי".

סיכום ההכרעה העובדתית בנוגע לאישום השני

34. גם בנוגע לאישום השני הוכחה המאשימה מעל לכל ספק סביר את העובדות המיוחסות לנאשמים.

דבריו של המתלון בהודעה שמסר כשהיה מאושפז בבית החולים (ת/4), עדותה של אמו אשר פגשה את בנה זמן קצר לאחר האירוע, הודעתו של אביו (ת/3) ותעודות רפואיות המעידות על הפגיעות בו מהווים תשתית מוצקה לקביעת הממצאים האמורים לעיל. מהצד השני גרסאותיהם הכבושות של הנאשמים לוקות בחוסר אמינות, ומשכך לא ניתן לבסס עליהן ממצאים. זאת ועוד בחוסר האמינות העולה בגרסאותיהם המתפתחות של הנאשמים, יש בהן כדי לחזק את ראיות המאשימה.

הנאשמים, מסיבות שלא התבררו במהלך המשפט, יזמו ביום האירוע מפגש עם המתלון כדי להתעמת עמו. השניים הגיעו בצוותא למגרש הכדורגל, והפליאו במתלון את מכותיהם באגרופים, ולאחר שנפל המשיכו לתקוף אותו בבעיטות בכל חלקי גופו. בשל מכותיהם נחבל המתלון כנטען בכתב האישום ואפו נשבר.

טענת הנאשמים לפיה המתלון הוא שנקט בתוקפנות כלפיהם וכי חבריו של המתלון לקחו חלק באירוע בדרך של הקפת הנאשמים ואיום עליהם - נדחתה. חומר הראיות אינו מתיישב כאמור עם טענה זו וכפי שנקבע לעיל מהלך הדברים העולה מהראיות שונה, ועל פיו הנאשמים הגיעו למגרש הכדורגל בכוונה להתעמת עם המתלון, ומיד עם הגעתם למקום תקפו אותו כאמור לעיל.

גם הטענה כי יש להבחין בין חלקם של הנאשמים באירוע, ולקבוע כי נאשם 2 ניסה "להפריד" בין המתלון לבין בנו או כי פעל כדי לבלום את התפתחות האלימות - נדחתה. כאמור השניים הכו במתלון בצוואת, ובתום מעשיהם נאשם 2 אף הודיע כי קורבנם הבא הוא כלבו של המתלון.

נוכח טיבן של הראיות לא אוכל לקבוע ממצאים בשאלה אם הנאשמים עשו שימוש בעת האירוע במקלות ובבקבוקים. אין חולק כי נאשם 2 אחז בעת האירוע בבקבוק. טענתו כי הוא עשה כן כדי להתגונן מתקיפתו של אחד הנוכחים במקום נדחתה כאמור לעיל. אף על פי כן משנמנעו המתלון וחבריו בעדותם לפרוס בפני בית המשפט את היריעה ולמסור את מלוא הפרטים אודות האירוע, קיים קושי לקבוע ממצא בנושא זה.

אשר לעבירת האיומים - נוכח הכחשתו של נאשם 1 לכל אורך חקירתו ובעדותו כי השמיע את האיום הנטען, ונוכח הודאתו של נאשם 2 בכך, אני קובע כי התשתית העובדתית לעבירה זו הוכחה בנוגע לנאשם 2 בלבד.

35. התוצאה המרשיעה מתקבלת אף בלא להסתמך על השיחה או השיחות המוקלטות שבתקליטור ת/26. יוזכר כי המאשימה ביקשה לקבל כראיה שני תקליטורים ועליהם השיחה או השיחות הנזכרות בעדותה של אם המתלון - ככל הנראה שתי שיחות עוקבות שהתקיימו במפגש אחד, ושהוקלטו על ידי שני מכשירים נפרדים.

מעדותה של האם עולה כאמור כי היא כינסה את חבריו של המתלון שנכחו באירוע וניסתה להציל מפיהם פרטים אודות האירוע על מנת שישמשו כראיה. ממזכר שרשם החוקר ניר אברהמי ביום 22.11.2016 (ת/13) עולה כי בני הזוג ר' וס' ס' מסרו למשטרה שתי הקלטות. "את ההקלטות שמעתי יחד איתם על מנת לדעת מי מהמוקלטים דיבר באותה עת בהקלטה". דבריהם של ההורים נרשמו בתמצית רבה במזכר האמור, ולא עולה ממנו מי מהשניים מזהה את מי מהדוברים. כאמור לעיל המתלון התכחש להקלטות אלה ואף סרב להאזין להן בבית המשפט. ר' ס' העידה כי הקליטה מפגש עם חבריו של המתלון ואילו ס' ס' הכחיש כי הקליט שיחה, ולדבריו הוא עזב את החדר סמוך לראשיתו של המפגש.

המאשימה לא מצאה לנכון לשאול את ר' ס' אם בהקלטת השיחות הוכנסו שינויים. בני הזוג לא נשאלו כלל על זיהוי הקולות במשטרה (ת/13 שלעיל), ולא נעשה ניסיון לברר מי מהם, אם בכלל, זיהה את קולותיהם של הדוברים. המאשימה לא השמיעה בבית המשפט לבני הזוג את השיחות האמורות ולא ניסתה באמצעותם לזהות את הקולות, או לקבל אישור לכך שהקלטה משקפת את השיחות. ראיה מקצועית בדבר האותנטיות של ההקלטה האמורה ורציפותה לא הוגשה על ידי המאשימה.

נוכח האמור לעיל יש לקבל את התנגדותו של ב"כ הנאשמים לקבילתן של השיחות המוקלטות, זאת מאחר שהמאשימה לא עמדה בתנאים להגשתן - לא הוכח, אף לא לכאורה, כי ההקלטות רצופות וכי לא הוכנסו בהן שינויים; וכמו כן קולותיהם של הדוברים בשיחות אלה לא זוהו, אף לא באופן חלקי (ע"פ 869/91 שניר נ' מדינת ישראל, לח(4), 169,194). משכך ההקלטות אינן מתקבלות כראיה.

ההכרעה המשפטית

36. נוכח האמור לעיל מתמלאים יסודות העבירות שבהן הואשמו הנאשמים, זאת למעט עבירת האיומים שלא הוכחה בעניינו של נאשם 1.

האישום הראשון - בהנחתת מכות באמצעות אלה על המתלונן בלא הסכמתו, התמלאו יסודותיה של עבירת התקיפה.

האישום השני - כאמור בפרק הממצאים העובדתיים שלעיל, במעשיהם גרמו הנאשמים לחבלות בגופו של המתלונן ולשבר באפו. חבירתם של השניים למעשה מוכחת ממכלול הראיות כאמור לעיל - מהגעתם המשותפת אל מגרש הכדורגל ומתקיפתם בצוותא חדא את המתלונן, ומכאן שלא נדרש לקבוע מי מהשניים הנחית את המהלומה שגרמה לשבר באפו של המתלונן (סעיף 29 (ב) לחוק העונשין).

אשר ליסוד "החבלה החמורה" - זה מתמלא בגרימת השבר באפו של המתלונן - פגיעה המהווה "חבלה העולה כדי חבלה... הפוגעת או עלולה לפגוע קשות... בבריאות הנחבל או בנוחותו" כאמור בסעיף 34 כד לחוק העונשין. רכיב "החבלה החמורה" אינו מחייב גרימת נזק תמידי, וכי גם 'נזק חמור' או 'נזק רציני' לבריאות או לנוחות של קורבן העבירה, כמו גם צלקת שרישומה ניכר במשך מספר שבועות או חודשים, או כאבים עזים - נכלל במושג האמור (ע"פ י-ם) 920/97 ישראל לדרמן נ' מדינת ישראל (8.10.97); ע"פ 476/72 טרטקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד כז (1), 376, 381 (1973); ע"פ 295/77 שמור נ' מדינת ישראל, פ"ד לב (1) 332, 335 (1977); ע"פ 4267/09 עזאמי נ' מדינת ישראל (9.11.09).

אשר לעבירת האיומים - שבה נמצאו ראיות בעניינו של נאשם 2 בלבד, אין ספק כי אמירתו של נאשם 2 כי בכוונתו לפגוע בכלבו של המתלונן, ובמיוחד כשאמירה זו נשמעה כשהמתלונן שרוע על הקרקע כשהוא חבול, נאמרה בכוונה להפחיד את המתלונן ולהקניטו, ובכך מתמלאים יסודותיה של העבירה.

התוצאה

37. **בגין האישום הראשון** - נאשם 1 מורשע בעבירה של תקיפה - לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

38. בגין האישום השני - שני הנאשמים מורשעים בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(2) לחוק העונשין; כמו כן נאשם 2 מורשע בעבירה של איומים - לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר תשע"ח, 04/03/2018 במעמד הנוכחים.

אלי אברבנאל, שופט